

Öt világrészen hallják az ifik,
 hogy nagy Pártunk fegyvert adott,
 az egységet, mellyel
 követjük lépteit
 mi is, fiatalok.
 Öt világrészre fegyvert visz
 hullámzó éter...
 Rákosi szól: előre DISz,
 kommunista fiatalok!

LÓDI FERENC

ARATÁS

— *Szulejmán Sztálszkij* —

Hajnali köd a hegy alatt,
 Szulejmán itt jár jó korán.
 Hol karcsutestű nő arat:
 Sudárderekű Indzsihán.

Korsóval jött a nap felől
 És lépte döngött szaporán.
 Ott jár a sorban legelő,
 Kolhoz munkásnő — Indzsihán.

Legelő minden fordulón.
 Kitüntetése jónéhány.
 Mint zsemlyés üszök, az úton,
 Sok kéve hever oldalán.

Csüggedés véle nem rokon
 És megpihentni nem kíván —
 Bátran vezérel a soron,
 Siet előre Indzsihán.

Tudja jól: övé már e nap.
 A messze tarló, a vidék —
 Önönmagának most arat.
 Arca bíbor tüzekben ég.

Sarlója surran, csattanik.
 Meg-megcsillan a rozson át.
 Mintha szólítná társait:
 Nyomon követik Indzsihánt.

Sarlója egykor, gaz, kemény
 Robotban vásott; az urak
 Földjén. Keserű kenyerén
 Árván: sínylődött, mint a rab.

Nyomta háromszoros iga
 Az asszony vállát, a fiát
 Öreggé tette mostoha
 Sorsa; ma már ez új világ!

Ahogy rágondolt bús, sötét
 Multjára, — újra élre tör.
 Új öröm tölti el szívét,
 S még biztosabban lép elől.

A kopasz tarló mind nagyobb,
 Süt rá a bíborvörös árny.
 Hatvan kévényit aratott
 Sarlóval eddig Indzsihán.

Munkája gyümölcsét tovább
 Villamos fogatok viszik
 S elszállítják a gabonát
 Egész a cséplőgépekig.

Fordította: SZILY ERNŐ

ÚJ KEMENCE

— *Elbeszélés* —

Három óra felé járt az idő, mikor Fenyvesi belépett a fűvő-műhely ajtaján. A sokszájú, vörösén izzó kemence felett tompán bűgött a ventilátor s a heves légáramlat becsapta mögötte az ajtót. Fenyvesi vidám indulót fütyürészett és örökké nevető szemei körül megszorodtak az apró, finom ráncok, mint mindig, ha valami öröm mosolyra húzta az arcát.

Fenyvesi párttitkár csak itt érezte magát igazán otthon az izzó, sisegető üvegolvasztó kemence mellett. A köralaku tüzes nyílások még most is ellenállhatatlanul vonzották, mint tizenöt évvel ezelőtt, mikor az elemi végeztével az apja mellé állt a kemence forró szája elé, hogy ezt a nehéz, fáradságos mesterséget kitanulja.

Tulajdonképpen a festőműhelybe indult, ahol Anna dolgozik a mogorva, örökké zsémbelődő Károly bácsi mellett.

Átmegegy a fűvőkhoz egy percre — gondolta és máris ott állt a körkemence előtt. A műszakból egy óra volt csak hátra s a munkások izzadtan, maszatosan emelgették a hosszú fűvőcsöveket, melyek végén fehéren majd vörösén csillogtak az üveg-gömbök.

Valamikor az úri világban így a műszak végén a munkások már fáradtan, idegesen húzták az időt, szidták a hőséget és az urat, aki nem akarja megcsináltatni a ventilátort. Fenyvesit mosolygó arcok fogadták. Bár a fáradság már belemart a haj-